

Η Χρυσομαλλούσα
και
οι τρεις αρκούδες

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένα μικρό κοριτσάκι που το έλεγαν Χρυσομαλλούσα, γιατί είχε υπέροχα χρυσαφένια μαλλιά.

Το σπιτάκι όπου έμενε η Χρυσομαλλούσα με τη μαμά της και τον μπαμπά της ήταν χτισμένο στην άκρη ενός πυκνού δάσους.

Μια μέρα η Χρυσομαλλούσα βαριόταν πολύ και δεν ήξερε τι να κάνει. Είχε παίξει όλα τα παιχνίδια που μπορούσε να φανταστεί και τώρα καθόταν και ξεφυσούσε.

«Βαριέμαι, μανούλα» είπε αναστενάζοντας στη μαμά της. Εκείνη, που είχε ακόμα πολλές δουλειές να κάνει, της είπε: «Γιατί δεν πας μια βόλτα στο δάσος?».

«Τι ωραία ιδέα!» αναφώνησε η Χρυσομαλλούσα. Έτσι, βγήκε έξω χαρούμενη, διέσχισε τον κήπο και ξεκίνησε για το δάσος.

Η μέρα ήταν ζεστή, ο ήλιος έλαμπε και το αεράκι θρόιζε μες στα φυλλώματα. Τα πουλιά τιτίβιζαν το μελωδικό τους σκοπό και τα σκιουράκια κυνηγιούνταν από κλαδί σε κλαδί.

Όσο πιο βαθιά προχωρούσε στο δάσος η Χρυσομαλλούσα, τόσο πιο πυκνή γινόταν η βλάστηση.

Είχε ήδη απομακρυνθεί αρκετά από το σπίτι της, όταν βρέθηκε ξαφνικά σ' ένα ξέφωτο και είδε ένα σπιτάκι με χορταρένια στέγη. Από την καμινάδα του έβγαιναν συνεχώς άσπρα καπνού και η μεγάλη γαλάζια εξώπορτα ήταν ορθάνοιχτη.

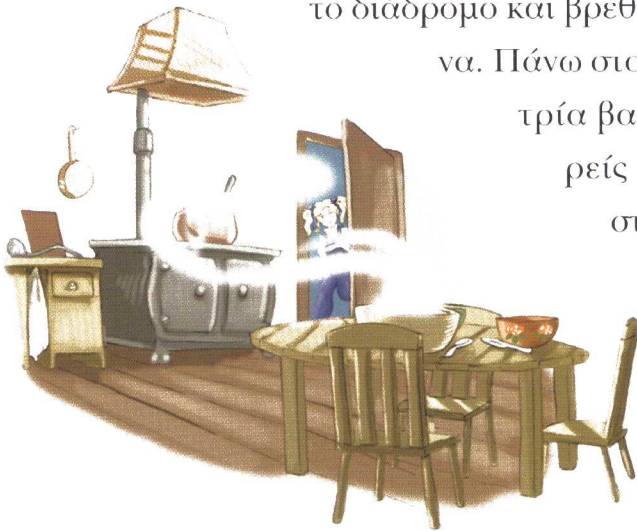

Μια υπέροχη μοσχοβολιά ερχόταν από μέσα. Η Χρυσομαλλούσα ανασήκωσε τη μυτούλα της, πήρε βαθιά ανάσα και ακολούθησε τη μυρωδιά. Μπαίνοντας στο σπιτάκι, φώναξε:

«Καλημέρα, είναι κανένας εδώ;».

Αλλά δεν πήρε καμία απάντηση. Το σπιτάκι φαινόταν άδειο και ο μόνος ήχος που ακουγόταν ήταν το τριζοβόλημα της φωτιάς στο τζάκι.

Περίεργη αλλά και πεινασμένη, η Χρυσομαλλούσα διέσχισε το διάδρομο και βρέθηκε σε μια μεγάλη κουζίνα. Πάνω στο ξύλινο τραπέζι υπήρχαν τρία βαθιά πιάτα με χυλό, θαρρείς και μόλις είχαν σερβιριστεί! Το πρώτο πιάτο ήταν τεράστιο, το δεύτερο κανονικό και το τρίτο τόσο δα μικρό.

Η Χρυσομαλλούσα ανέβηκε σε μια καρέκλα, πήρε ένα κουτάλι, το βύθισε στο μεγαλύτερο πιάτο και έφερε μια κουταλιά χυλό στο στόμα της.

«Αουτς!» φώναξε πετώντας το κουτάλι. Ο χυλός ζεμάταγε και της έκαψε τη γλωσσίτσα. Γέμισε λοιπόν ένα ποτήρι νερό και το ήπιε μονορούφι για να δροσιστεί. Μετά δοκίμασε μια κουταλιά από το μεσαίο πιάτο.

«Μπλιαχ!» έκανε ζαρώνοντας το πρόσωπο. Ο χυλός εκείνος είχε κρυώσει και ήταν χάλια. Τέλος δοκίμασε και το χυλό από το μικρό πιατάκι.

«Μμμ, τι νόστιμος!» αναφώνησε. «Αυτός ο χυλός είναι τέλειος, ούτε πολύ ζεστός ούτε πολύ κρύος».

Και τον έφαγε όλο με όρεξη. Έπειτα άφησε το κουτάλι και σηκώθηκε από το τραπέζι.

Τώρα που η κοιλίτσα της δε γουργούριζε πια από την πείνα, η

Χρυσομαλλούσα άρχισε να εξερευνά το υπόλοιπο σπιτάκι. Ήταν πολύ όμορφο και άνετο και της θύμιζε το δικό της.

Ποιος να έμενε άραγε εδώ;

Τότε είδε στο σαλόνι, πάνω στο γείσο του τζακιού, τρεις φωτογραφίες μέσα σε ξύλινες σκαλιστές κορνίζες.

«Μήπως είναι η οικογένεια που ζει εδώ;» αναρωτήθηκε η Χρυσομαλλούσα. Πλησιάζοντας είδε ότι ήταν πράγματι οι φωτογραφίες μιας οικογένειας. Όχι όμως μιας οικογένειας ανθρώπων, αλλά μιας οικογένειας... αρκούδων! Το μικρό κορίτσι είδε στα κάδρα ένα μπαμπά αρκούδο, μια μαμά αρκούδα και ένα μικρούλικο αρκουδάκι.

Κάπως φοβισμένη τώρα, ξαναφώναξε δυνατά:

«Είναι κανένας εδώ;».

Μα και πάλι δεν πήρε καμία απάντηση. Ουφ! Πόσο είχε κουραστεί! Πήγε λοιπόν να καθίσει στη μεγαλύτερη από τις τρεις καρέκλες που υπήρχαν στο δωμάτιο.

«Χμμ... αυτή η καρέκλα είναι πολύ μεγάλη και σκληρή για μένα» είπε.

Δοκίμασε μετά τη μεσαία καρέκλα. «Μπα, τούτη είναι πολύ μαλακιά και βουλιάζει» μουρμούρισε. «Δε μ' αρέσει».

Δοκίμασε τέλος και τη μικρότερη καρεκλίτσα.

«Α, αυτή είναι ό,τι πρέπει» σκέφτηκε η Χρυσομαλλούσα και κάθισε αναπαυτικά.

«Τι άνετη καρέκλα!» είπε χαμογελώντας και προσπάθησε να βουλευτεί καλύτερα.

Ξαφνικά όμως ακούστηκε ένα δυνατό «κρακ». Η μικρή καρέκλα έσπασε και η Χρυσομαλλούσα βρέθηκε στο πάτωμα!

Σηκώθηκε αμέσως, μάζεψε τα σπασμένα ξύλα και προσπάθησε να την ξαναφτιάξει, μα δε γινόταν τίποτα. Η καρεκλίτσα είχε γίνει κομμάτια!

Τότε η Χρυσομαλλούσα είδε μια στριφογυριστή σκάλα που οδηγούσε στον πάνω όροφο. Το σκοτάδι το φοβόταν λιγάκι, αλλά η περιέργειά της ήταν πολύ μεγάλη. Έτσι, ανέβηκε τα σκαλιά για να δει τι υπήρχε πάνω.

Τα ξύλινα σκαλιά έτριζαν κάτω από τα βήματά της και ο ήχος ακουγόταν πολύ δυνατός μες στην ησυχία που βασίλευε στο σπίτι.

Στο πάνω πάτωμα η Χρυσομαλλούσα είδε δύο πόρτες. Η μία οδηγούσε σε ένα τεράστιο μπάνιο. Μέσα υπήρχε μια μπανιέρα μεγάλη σαν στέρνα και ένας μεγάλος νιπτήρας.

Έπειτα η Χρυσομαλλούσα άνοιξε σιγά σιγά τη δεύτερη πόρτα. Η πόρτα άνοιξε τρίζοντας και η Χρυσομαλλούσα μπήκε σ' ένα μεγάλο δωμάτιο. Μέσα υπήρχαν τρία κρεβάτια, στρωμένα με πολύχρωμα κεντητά παπλώματα. Το μικρό κορίτσι τοντώθηκε και χασμουρήθηκε. Πώς νύσταζε! Έριξε μια ματιά στο ρολογάκι της και είδε ότι έλειπε κάμποσες ώρες.

«Καλύτερα να ξεκουρασιτώ λίγο πριν ξεκινήσω για το σπίτι» σκέφτηκε.

Έτσι, ανέβηκε στο μεγάλο κρεβάτι και ξάπλωσε.

«Πόπο, τι σκληρό που είναι!» αναφώνησε.

Το στρώμα ήταν πράγματι σκληρό σαν σανίδα. Η Χρυσομαλλούσα κατέβηκε από το μεγάλο κρεβάτι και δοκίμασε να ξαπλώσει στο μεσαίο.

«Οχ! Αυτό παραείναι μαλακό!» φώναξε βουλιάζοντας στο μέσο του κρεβατιού.

Κατέβηκε απογοητευμένη, συγύρισε τα ρούχα της, έσφιξε τα κορδελάκια στα κοτσιδάκια της και πήγε στο τρίτο κρεβάτι, που

ήταν κάτω από ένα μεγάλο παράθυρο στην άλλη άκρη του δω-

ματίου. Κάθισε προσεκτικά και δοκίμασε το στρώμα.

«Τι ωραίο αναπνευστικό στρώμα!» είπε.

Έγειρε λοιπόν το κεφάλι της στο μαλακό πουπουλένιο μαξιλάρι και έκλεισε τα μάτια.

«Θα πάρω πρώτα έναν ωραίο υπνάκο και μετά θα γυρίσω στο σπίτι μου» μουρμούρισε.

Και την άλλη κιόλας στιγμή είχε αποκοιμηθεί.

Στο μεταξύ ο μπαμπάς αρκούδος, η μαμά αρκούδα και το μικρό αρκουδάκι επέστρεψαν. Έβγαλαν τις γαλότσες τους, τις άφησαν έξω από τη γαλάζια εξώπορτα και μπήκαν στο σπιτάκι τους.

Λίγο νωρίτερα εκείνο το πρωί, όταν οι τρεις αρκούδες κάθισαν να φάνε το χυλό τους, η μαμά αρκούδα ανακάλυψε ότι τους είχε τελειώσει το μέλι.

«Μην ανησυχείτε» είπε χωρίς να χάσει το κέφι του ο μπαμπάς αρκούδος. «Ο χυλός μας καίει πολύ ακόμα. Τι θα λέγατε να πηγαίναμε όλοι μαζί να πάρουμε λίγο μέλι μέχρι να κρυώσει;»

Το αρκουδάκι χτύπησε τα χέρια του ενθουσιασμένο. Ήταν πολύ χαρούμενο που θα πήγαιναν να πάρουν μέλι, γιατί ο χυλός δεν του άρεσε καθόλου σκέτος.

Μόλις μπήκε μες στο σπίτι, ο μπαμπάς αρκούδος έτριψε την κοιλιά του και πήγε στην κουζίνα. Η βόλτα τού είχε ανοίξει την όρεξη και τώρα δεν κρατιόταν απ' την πείνα.

Έγλειψε λοιπόν τα χείλη του και κάθισε στο μεγάλο ξύλινο τραπέζι. Εκεί όμως τον περίμενε μια έκπληξη.

«Τι είναι αυτό;» είπε σμίγοντας τα φρύδια.

Το κουτάλι του βρισκόταν μέσα στο πιάτο του και όχι στο πλάι, όπως συνήθως.

«Ποιος έφαγε από το χυλό μου;» γρύλισε κοιτάζοντας μια το πιάτο του και μια τη μαμά αρκούδα.

Αλλά και η μαμά αρκούδα έμεινε με το στόμα ανοιχτό, όταν κοίταξε το πιάτο της.

«Ποιος έφαγε από το χυλό μου;» είπε βλέποντας και το δικό της κουτάλι μέσα στο πιάτο.

«Ποιος έφαγε το χυλό μου;» κλαψούρισε και το αρκουδάκι δείχνοντας το άδειο πιάτο του στους γονείς του. «Κοιτάξτε, κάποιος μου έφαγε όλο το χυλό. Έγλειψε μέχρι και το πιάτο!»

Οι τρεις αρκούδες τα είχαν χαμένα. Και μόλις πήγαν στο σαλόνι, η έκπληξή τους μεγάλωσε. Ήταν φανερό ότι κάποιος είχε μπει στο σπίτι τους όσο έλειπαν!

«Ποιος κάθισε στην καρέκλα μου;» φώναξε ο μπαμπάς αρκούδος βλέποντας πεσμένο το μαξιλάρι του.

«Κάποιος κάθισε και στη δικιά μου καρέκλα» ψέλλισε η μαμά αρκούδα βλέποντας το βαθούλωμα στο κάθισμά της.

«Ποιος κάθισε στο καρεκλάκι μου;» φώναξε και το αρκουδάκι. «Κοιτάξτε, μου το έσπασε!» είπε και έβαλε τα κλάματα.

Ο μπαμπάς αρκούδος ήταν πολύ ανήσυχος που κάποιος είχε μπει στο σπίτι τους.

«Θα κοιτάξω μήπως είναι κανένας πάνω» ψιθύρισε στη μαμά αρκούδα και ανέβηκε δυο δυο τα σκαλιά. Η μαμά αρκούδα και το αρκουδάκι τον ακολούθησαν. Κοίταξαν πρώτα στο μπάνιο, μα δεν υπήρχε κανένας εκεί.

Ο μπαμπάς αρκούδος έφερε το δάχτυλο στα χείλη και έκανε νόημα στη μαμά αρκούδα και στο αρκουδάκι να μη βγάλουν άχνα. Εκείνοι συμφώνησαν κουνώντας το κεφάλι. Έπειτα άνοιξαν την πόρτα της κρεβατοκάμαρας και κοίταξαν με προσοχή μέσα. Πρώτος μπήκε ο μπαμπάς αρκούδος.

«Ποιος ξάπλωσε στο κρεβάτι μου;» ρώτησε θυμωμένος. Το χρωματιστό του πάπλωμα ήταν ζαρωμένο σαν κάποιος να είχε ξαπλώσει πάνω του.

«Κάποιος ξάπλωσε και στο δικό μου κρεβάτι!» είπε η μαμά αρκούδα ισιώνοντας το τσαλακωμένο πάπλωμα του κρεβατιού της.

Το αρκουδάκι τότε την τράβηξε από την ποδιά και της έδειξε το κρεβατάκι του.

«Κοιτάξτε!» ψιθύρισε. «Να ποιος ξάπλωσε στα κρεβάτια σας και τώρα κοιμάται στο δικό μου του καλού καιρού!»

Οι τρεις αρκούδες πλησίασαν αθόρυβα, για να δουν καλύτερα τον παράξενο επισκέπτη τους.

«Μα... είναι μόνο ένα κοριτσάκι» είπε ανακουφισμένη η μαμά αρκούδα, μόλις αντίκρισε τη Χρυσομαλλούσα.

Ο μπαμπάς αρκούδος όμως ήταν ακόμα θυμωμένος.

«Έλα, αρκούδε μου, μην είσαι κατσουφιασμένος» του ψιθύρισε η μαμά αρκούδα. «Θα τρομάξει το καημένο το κοριτσάκι, αν ξυπνήσει και σε δει έτσι».

Έπειτα έσκυψε πάνω από τη Χρυσομαλλούσα και παραμέρισε απαλά μια ξανθιά μπουκλα από το προσωπιάκι της.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή η Χρυσομαλλούσα ξύπνησε. Έτριψε τα ματάκια της και κοίταξε το ρολογάκι της.

«Πόπο, πρέπει να πηγαίνω, η μαμά θα ανησυχεί» μονολόγησε.

Ξαφνικά όμως είδε τις τρεις αρκούδες από πάνω της και έβγαλε μια τρομαγμένη φωνή.

«Μη φοβάσαι, κοριτσάκι» της είπε τρυφερά η μαμά αρκούδα.

Αλλά η Χρυσομαλλούσα ούτε που την άκουσε. Πετάχτηκε από το κρεβάτι, βγήκε τρεχάλα απ' το δωμάτιο, κατέβηκε σχεδόν κουτροβαλώντας την ξύλινη σκάλα, πέρασε τη μεγάλη γαλάζια εξώπορτα, πήδηξε πάνω από τα τρία ζευγάρια γαλότσες, που ήταν αφημένα στο κατώφλι, και... όπου φύγει φύγει!

Τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε, πέρασε μέσα από τους θάμνους και τα ψηλά δέντρα και δεν πήρε ανάσα μέχρι να φτάσει στο σπίτι της.

«Καλώς τη Χρυσομαλλούσα»
είπε η μαμά της
από την κουζίνα.
«Πέρασες ωραία,
γλυκιά μου;»

Η Χρυσομαλλούσα έτρεξε στη μαμά της και την αγκάλιασε σφιχτά.

«Τι τρέχει; Τι έπαθες, μικρή μου;» τη ρώτησε εκείνη.

Έπειτα τη σήκωσε στα χέρια της, πήγε στο σαλονάκι και κάθισε στον καναπέ με τη Χρυσομαλλούσα στα γόνατά της.

«Και τώρα πες μου τι συνέβη» της είπε τρυφερά.

Η Χρυσομαλλούσα με δάκρυα στα μάτια διηγήθηκε στη μαμά της τι είχε γίνει στο αρκουδόσπιτο στο δάσος.

«Τι σου έχω πει να προσέχεις όταν πηγαίνεις βόλτα στο δάσος;» τη ρώτησε αυστηρά η μαμά.

«Να μην ξεμακραίνω πολύ» απάντησε σαν βρεγμένη γάτα η Χρυσομαλλούσα και χώθηκε ακόμα πιο βαθιά στην αγκαλιά της μαμάς της. Έριχνε όμως κάπου κάπου φοβισμένες ματιές στην πόρτα. Λες να την είχε ακολουθήσει καμιά αρκούδα;

«Και τι σου έχω πει για τα ξένα σπίτια;» επέμενε η μαμά της.

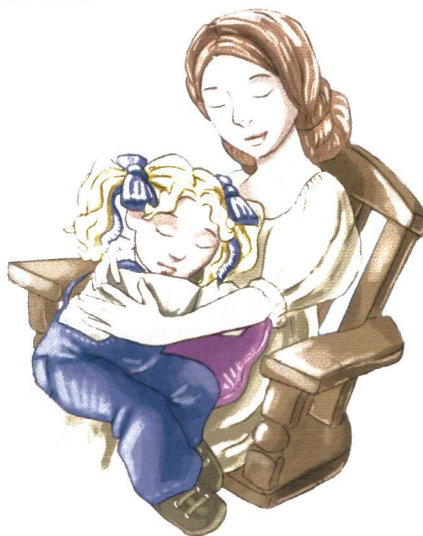
«Ότι δεν πρέπει να μπαίνω μόνη μου σε ξένα σπίτια» ψέλλισε ξανά η Χρυσομαλλούσα.

Έπειτα σήκωσε τα βουρκομένα της μάτια, κοίταξε τη μητέρα της και είπε σιγανά:

«Συγγνώμη, μανούλα. Υπόσχομαι να μην το ξανακάνω».

«Έλα, μην κλαις» της απάντησε εκείνη. «Ελπίζω ότι τώρα το πήρες το μάθημά σου» πρόσθεσε και την αγκάλιασε τρυφερά.

Ήταν πια σίγουρη ότι η Χρυσομαλλούσα δε θα ξεμάκραινε ποτέ τόσο πολύ από το σπίτι της.

ΤΕΛΟΣ